

betydeligt bedre end de, der kommer bag-efter. Det samme vil være Tilfældet til et hvilket som helst Tidspunkt i Fremtiden, hvor man bryder af med denne Lovgivning. Jeg føler mig overbevist om, at der kommer et Tidspunkt, hvor Staten siger, at den ikke kan fortsætte, og der vil da blive et Misforhold mellem dem, som kommer efter det Tidspunkt, hvor man bryder af, og dem, til hvem der er ydet Tilskud. Det er netop dette, man undgaar ved at sige, at det er et rentefrit Laan, der ydes, men forsaavidt Konjunkturerne bliver saaledes i Fremtiden, at man ikke kommer ned til de 6 000 Kr., har Staten Ret til at kræve, at et større Beløb end de 6 000 Kr. skal forrentes og tilbagebetales.

Fra vor Side holder vi paa — og i ganske særlig Grad under saa ekstraordinære Forhold som de Forhold, man lever under —, at Staten, naar Medlemmer af Samfundet, som ikke kan finde Arbejde i andre Erhverv, og som har fornøden Indsigt og Dygtighed til at dyrke Jorden, henvender sig til den og beder om en Virkeplads, har Pligt til at stille Jord til de paagældendes Raadighed. Vi mener ogsaa, det vil være rigtigt, at Staten yder de Beløb, der skal til for at bygge; men derud over gaar Statens Pligt ikke, og den enkeltes Ret gaar heller ikke længere. Det, man fra anden Side vil, er at man foruden at skabe Betingelser for, at de vedkommende kan faa en Virkeplads, ogsaa vil give de enkelte Samfundsmedlemmer Lov til at spekulere med den Jord, Staten har skaffet dem. Det er netop dette, vi søger at imødegaa ved vort Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Ulrich selvfølgelig ikke kan gaa med til. Det ærede Medlem maatte naturligvis ogsaa omtale sin og sine Partifællers Stilling til Jordlovens § 6 — saa vidt jeg husker. Det er ganske naturligt, og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem der er i den syvende Himmels; jeg skal imidlertid ikke omtale dette nærmere, før vi kommer til Jordloven af 1919. Men det er lige saa naturligt, at vi, som ikke er Medforslagsstillere til de Ændringsforslag, som de andre tre Partier her gaar med til, holder paa det principielle Standpunkt, som maa være det rette, set fra Statens Synspunkt, og hvorved man ikke krænker den enkeltes Ret.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde været paa en Udflugt i Paasken. Saa vidt jeg ved, sagde jeg: for en Maanedstid siden, men det kan jo godt være, det ærede Medlems Paaske har været en Maaned, min var ikke slet saa lang. Det hænger sikkert sammen med, at det ærede Medlem mente, jeg havde

draget en Sammenligning mellem Loven af 1917 og Loven af 4. Oktober 1919. Jeg omtalte udtrykkelig Statshusmandsloven af 1899 og paaviste, at Forholdene havde udviklet sig saaledes, at de samme Bygninger og det samme Areal, som man i 1899 kunde faa for de 3 600 Kr., var i Øjeblikket oppe paa de 10 800 Kr. Saa drog det ærede Medlem en Sammenligning med Jordloven af 1919 og sagde, at han kunde ikke tro, at Jordpriserne var saa høje, idet Statens Jordlovsudvalg i Forbindelse med dem, der fastsætter Ejendomsskyldprisen, havde vurderet disse Ejendomme til ca. 700 Kr. Jeg vil bede det ærede Medlem gaa ud og prøve at købe de samme Ejendomme og den samme Jord i den frie Handel, saa vil han blive oplyst om, at den Vurdering, der her ligger til Grund, ikke vil blive Grundlag for Salgssummen. Jeg har netop i Foraaret været ude at se paa Jord til Statshusmandsbrug; man begynder allerede at spekulere paa den nye Lov, som ikke er vedtaget, Jordpriserne paa ordentlig Jord ligger mellem 1 200 og 1 500 Kr. pr. Td. Land. Det er ikke saaledes, som Ministeren siger, at Jorden er det mindste; selvfølgelig er Byggepriserne steget, men Jordpriserne er steget i fuldt saa høj Grad som Byggepriserne, det vil vise sig, saa snart man kommer til at handle efter denne Lov.

Dernæst gjorde det ærede Medlem sig skyldig i en Begrebsforvirring, idet han udtalte, at den af mig omtalte Lod, som havde faaet et Laan paa 10 800 Kr. og havde et Jordtilliggende af 4 Tdr. Land, nu kunde faa en Tillægsparcel i Henhold til Loven af 1919. Dette kan ganske vist lade sig gøre, forsaavidt det er saa heldigt, at Jordlodden ligger umiddelbart op ad Præstegaardsjord eller Fideikommisjord, men ogsaa kun i dette Tilfælde, og det er jo ikke saaledes, at vi har lagt alle de Statshuse, der er byggede fra 1899 til 1921, umiddelbart op ad Præstegaardsjord. I de fleste Tilfælde vil det altsaa være fuldkommen umuligt.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen, at naar man vil sammenligne to Ting med hinanden, er Betingelsen, at de to Ting stilles lige. Men hvad Flertallet gør her, er følgende: man søger at gøre Vilkaarene saa gode som muligt i Henhold til den gamle Statshusmandslov for paa den Maade at skabe et Grundlag, der om to Aar muligvis kunde anvendes i Agitationen mod Jordlovene af 1919. Vilde man stille begge Former lige, saa vilde man gaa den Vej, som vi har anvist; saa vilde de blive i nogen Grad ligestillede, saa kunde man sige: Lad os gøre et Forsøg! og det vilde vi intet have imod.